

На Испанската – с любов! Това прочетохме от всеки ред, сътворен за нея от бивши и настоящи ученици, участвали в традиционния литературен конкурс „Сервантес и рицарите на духа“. Едни я видяха като млада дама, танцуваща фламенко, за други тя е училището и съдбата, трети се разпознаха като нейните врабчета, а някои осмислиха своите пет като неизменна част от нейните двадесет и пет години.

Откъси от наградените творби ще бъдат публикувани в юбилейния вестник на Испанската гимназия. Откъси от всички творби, участвали в конкурса, ще намерят място в специален брой на „Малък училищен вестник“.

Ето и откъси от наградените творби:

ГОЛЯМАТА НАГРАДА

Моите 5 от 25

Уморих се да гоня годините,
като луда да тичам след тях,
да усещам във себе си времето
и тъгата да крия във смях.

Пет по пет се изнизват през пръстите,
в шепи стискам отминали дни...
„Клас стани!“, „Клас мирно“ заглъхнаха,
а звънецът звъни ли звъни...

Малки стреснати погледи вдигахме
към дъската със белия прах,
тебеширени думи попивахме
и подреждахме мислите с тях.

Doble elle, pasos primeros
във вихрушка на страстно танго
и Колумб там нещо намерил,
но какво ли, кога ли било...

Пет години като миг излетяха
с песни, сълзи и много мечти...
зайци бяхме и плахо вървахме
с отворени широко очи.

Дните бързаха, ние ги гонехме,
донкихотовци с много лица...
И във балните дрехи припяхме:
„училище мое и моя съдба”...

С радост, с викове от едно до дванадесет
отбелязахме нашите пет,
а след това изведнъж осъзнали се
всеки тръгна след своя късмет.

И със свити сърца, и забързани
прекрачихме прага познат...
Как мечтаехме да бъдем отвързани
без да знаем дали крилете летят...

Още пет май изминаха вече,
все по-малко познати лица,
но Колумб и El Manco са вечни
и живеят във наште сърца...

Велина Стоянова, випуск 2007г. (Б клас)

Испанската – млада красавица, танцуваща фламенко

Чувам кастанетите. Чувам специфичния им звън, който се приближава, и се опитвам да бягам, но раницата ми тежи прекалено много. Не бяха учебници, не беше чудо. Препъвам се в недовършения проект по физика и падам. Поглеждам с паника през рамо с увредено от седенето на последния чин зрение. И тя е там. Тя ме гледа – Испанската.

Роклята ѝ е красива, червена, и аз като бик се разгневявам при вида ѝ. „Остави ме на мира... Остави ме...” Но в желанието си да танцува тя е глуха. Безпощадна. И аз нямам друг избор, налага се да танцувам с нея.

Въпреки че ръката ѝ е протегната към мен, погледът ѝ е строг, нетърпелив. Тя очаква. Тя изисква. Нима съм достойна да ѝ партнирам в този шеметен танц? Нима тя няма да ме смаже с острото си токче?

Аз оставям раницата и се изправям предизвикателно, но и с известна доза страх. С Испанската се познаваме и аз добре знам на какво е способна. И все пак, сама написах името ѝ прилежно на първия ред от желанията си в кандидат-гимназиалната си наивност – отдавна съм се хванала на хорото. Така де, на фламенкото. Няма мърдане. Има само танцуване.....

Тя е още млада, едва на 25, а е докоснала живота на толкова много хора. Грациозно им е подала ръка и ги е превърнала в изкусни танцьори. Аз овладях това шеметно фламенко и искам да изтанцувам оставащото си време подобаващо. На свой ред подавам ръка на Испанската и като за последно ѝ казвам:

„Един танц, красавице?

Габриела Манолова 11. Г клас

I място - проза

Испанската – млада дама, танцуваща фламенко

Скъпи Алонсо,

Сега, през призмата на времето, ми е по-лесно да говоря за отминали неща; все едно миналото се разтваря пред мен, но не за да ме погълне, а само за да ми покаже правилния път, който да следвам в настоящето. Зная, че за теб – човек, устремен към недостижимото, към идеала и към бъдещето като птица, която въпреки уморените си криле, лети към обетованата земя, - това звучи като отвята мисъл, родила се в главата на все още непораснало момиче. Ала, повярвай ми, това не е така. Пораснах много, откакто те чакам да се върнеш.

Ти най-вероятно все още се бориш със своите вятърни мелници. Бродиш от село на село със своя верен другар, Санчо Панса, и му разказваш за всичко, в което вярваш, и за мечтите си. Може би си се влюбил в някоя принцеса, различна от мен, и за това все не идваш, колкото и да те чакам. Ех, Алонсо, надявам се един ден да победиш вятърните мелници и злите магьосници и пак при мен да се завърнеш, макар че... знам ли, може би да победиш вятърните си мелници означава да победиш и себе си, да сложиш край и на собствения си живот. Знам ли, редица мисли минаха през ума ми, докато те чаках да се завърнеш, любими.

.....

Снощи осъзнах, че не годините ме определят като аристократична или достойна, а действията ми. Знаеш много добре, че един учител е определен за добър или за лош по успеха на неговите ученици, по това колко знаят и по какъв път ще поемат веднъж, щом завършат учението си. Така и аз осъзнах, че въпреки крехките си двадесет и пет години, мога да бъда хем зряла, хем авантюристична, хем да нося мъдрост, хем да съм извор на щастие и на безброй други емоции.

Анелия Зашева, Випуск 2015

II място

Училище мое и моя съдба

Нека си говорим за любов. Моята дефиниция за любов си ти.

Ако можех да се върна 5 години назад и да изживея всички мигове отново, да науча наново всички уроци (една идея повече житейските и една идея по-малко

академичните), да изпитам още веднъж цялата палитра от емоции, която беляза живота ми за години напред, мила моя Испанска гимназия, бих го направила без да се замисля. Има безброй неща, за които трябва да ти благодаря. Признавам, не всичко, което ми се случи за почти петгодишния ми престой, беше цветя и рози, но дори и негативните неща работят в наша полза. Причиняват болка, но те тласкат към предопределения за теб път. Затова ти благодаря, мила моя Испанска гимназия. И за хубавото, и за лошото.

Това е любовно писмо за теб, мила моя Испанска гимназия, искрено, нецензурирано, нефилтрирано. Моите чувства. На хартия. За теб. В момента тече последната ми година. Но аз не искам да мисля за раздялата. Само искам да ти обеща, че никога няма да си далеч. Винаги ще те държа в сърцето си.

И ето, поговорихме си за любов. Защото моята дефиниция за любов си ти.

Мина Йотова, 12а клас

III място

Испанската – млада дама, танцуваща фламенко

Лято, вечер, празничен концерт,
танцьори се изреждат ред по ред.
Излагат се младежи и девойки безброй,
публиката недоволна чак надига вой.

Ще си тръгват всички вече, положението е ужасно,
ала ето че се случва нещо най-прекрасно.
С бавна стъпка на сцената голяма,
появява се една красива млада дама.

Удря с ток и всички млъкват,
гласът извива, не смеят и да мръднат.
Роклята развява и погледите приковава,
усмихва се – сърцата им пленява.

И ето – гореща като течен шоколад,
девойката се впуска в танц богат.
Кастанетите играят, китарата пламти,
а огънят испански в душата ѝ гори.

.....

Михаил Бешков, Ха

I място за поезия

Училище мое и моя съдба

Буря. Мрак. Окови.
Локва. Във нея литри печал.
Влага от мечти все още сурови.
Бреме. Народ замълчал.

Облаци. Купища младост.
Вятър. Вихър омаен.
Небе. Очистена радост.
И ето - възход дълготраен.

Слънце. Бълбукащ копнеж.
Блясък. Едничка безбрежност.
Неспирен, магичен валеж
от красива творческа нежност.

Сякаш пратени от небесата,
като дъжд се сипят чудесата
и се пръскат по света безкраен...

.....

Десислава Динчева 10 г

II място за поезия

Испанската-млада дама,танцуваща Фламенко

Спомняш ли си ,когато бях на пет,
а ти младо гадже на четири половина,
обсъждахме как ще си купиш мотопед
и заминаваме направо за чужбина
В детската бях сляпа за всеки нов,
с тебе времето ми беше спряло.
Не забелязах дори когато Жоро Йорданов,
реши да ме полее с нещо вряло.
С теб често танцувахме фламенко

.....

Един ден ми прати картичка от Барселона.
Пишеше, че не искаш повече любов такава.
Композирах тъжна песничка на акордеона,
С името: „за какво за мен изобщо се венчава?“
Попораснах, косата ми стигна чак до кръста

Учих много и не толова много спях.
Не мръднах много в килата и в ръста,
но пък в Испанската влязох със замах.

Научих езика, но никой не научи моя.
Играех испански танци по време на фиеста.
Четях с часове за на Сервантес героя,
но не пропусках да спя по време на сиеста.
В Гимназията намерих приятели от всякакъв вид...
Един ден в Испанската на коледния празник
танцувах Фламенко с красива червена пола.

.....

Елица Савова 11в клас

III място за поезия

Оличени са и творби на испански език, сътворени от настоящи ученици на Гимназията:

La bailarina

Una mujer rica
Que a lo mejor se llama Federica,
Una mujer dulce y ambiciosa
Que tiene sangre tempestuosa.

Nadie le podrá frenar
A ella con su anhelo de avanzar,
Y no envejecerá,
Ni cuando más de veinticinco años tendrá.

Ралица Александрова, 12. Д клас

Nosotros, los pájaros

No caemos de los cielos
ni de lo alto venimos
no competen nuestros celos:
compartamos un destino
Empezamos en el suelo
con los otros no volantes
tierra seca, viento, hielo
no nos paran: ¡adelante!

Subimos un nivel
que un año nos tardó
árbol joven pero fiel
y muy grande, ¡digo yo!
Cantamos prosas
y leemos poesías
pongamos rosas
en las ramas cada día
Volamos libres
como aves de los castaños
pues volvamos grises
pero envejecemos con un año

Огнян Даринов, 12. В клас

Жури:

Елинка Щерионова

Галина Хитрова

Веска Петрова

Детелина Димова